

ת"פ 64217/06/22 - מדינת ישראל נגד עבד אלחמיד סלאמה, קאסם ואוי, מוחמד יוסף

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 64217-06-22 מדינת ישראל נ' סלאמה ואח'

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נגד

הנאשמים: 1. עבד אלחמיד סלאמה

2. קאסם ואוי

3. מוחמד יוסף

בשם המאשימה: עו"ד שחר יערי

בשם הנאשם 1: עו"ד מואנס יונס

בשם הנאשם 2: עו"ד פאדי חמדאן

בשם הנאשם 3: עו"ד מוחמד ענאבוסי

גזר דין

הנאשמים הורשעו בהתאם להודאותיהם בהסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, במגוון עבירות רכוש אותן ביצעו בצוותא ובאופן מתוכנן. בהתאם להסדר, המאשימה הגבילה עצמה לעונש מאסר בפועל בן 30 חודשים לנאשמים 1 ו-3, ולעונש מופחת במידת מה לנאשם 2 שנבדל מהם באחד האישומים.

כתב אישום מתוקן

1. ברקע: הנאשמים כולם תושבי הרשות הפלסטינית, נעדרי היתר כניסה לישראל. השלושה קשרו קשר זה עם זה ועם תושב המדינה בשם שריף ותד (להלן: שריף) לגנוב בצוואתא כלי רכב מסוג עגלות נגררות ולהעבירם ממדינת ישראל לשטחי הרשות הפלסטינית.

אישום מס' 1: ביום 23.6.22 בשעות הלילה הסיע שריף את הנאשמים במכוניתו מסוג טויוטה לנדקרזר (להלן: הרכב) והביאם לנתניה. הנאשמים התפרצו למחסן נעול של חברת "אדמונית" (להלן: המחסן), בעוד שריף המתין להם ברכב. הנאשמים נטלו מן המחסן כלי עבודה בשווי כ-10,000 ₪, ועזבו את המקום. בהמשך הסיע שריף את הנאשמים לרחוב בו חנתה באותה עת עגלה נגררת בבעלותו של זכריהו בן זכריה (להלן: עגלה מס' 1). הנאשמים ירדו מהרכב, חתכו מנעול שהגן על העגלה, חיברו אותה לרכב ועזבו את המקום בצוואתא עם שריף, שנהג את הרכב והעגלה לשטחי האזור. באותן הנסיבות החזיקו הנאשמים מגזרי מתכת. בגין אישום זה הורשעו הנאשמים בעבירות גניבת רכב בצוואתא, לפי סעיפים 413ב ו-29א (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); החזקת מכשירי פריצה בצוואתא, לפי סעיפים 409 ו-29א (א) לחוק העונשין; פריצה לבניין שאינו דירה בצוואתא, לפי סעיפים 407ב ו-29א (א) לחוק העונשין; גניבה בצוואתא, לפי סעיפים 384 ו-29א (א) לחוק העונשין; כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל).

אישום מס' 3: ביום 20.6.22 הסיע שריף את הנאשמים ברכב לכפר יונה, שם חנתה אותה עת עגלה נגררת ששימשה כעגלת אוכל של עמותת "עזרה בדרך" (להלן: העמותה), ובה נמצאו מקרר, מסחטת מיצים, בלנדר, מכונת קפה, מטחנת קפה, מערכת שמע ורמקולים, כלי מטבח וקופה שהכילה כספים במזומן בסכום שאיננו ידוע למאשימה (להלן: עגלה מס' 2). הנאשמים 1 ו-3 ירדו מהרכב, חיברו אליו את העגלה ועזבו את המקום כשהם נוטלים את העגלה בצוואתא עם שריף. בשעה 2:43 חצתה החבורה את מחסום תאנים בכיוון האזור. בגין אישום זה הורשעו הנאשמים כולם בעבירת כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל. הנאשמים 1 ו-3 הורשעו בנוסף בעבירת גניבת רכב בצוואתא, לפי סעיפים 413ב ו-29א (א) לחוק העונשין, ואילו הנאשם 2 הורשע בנוסף בעבירת סיוע לגניבת רכב, לפי סעיפים 413ב ו-31 לחוק העונשין.

אישום מס' 6: ביום 17.4.22 הסיע שריף את הנאשמים ברכב לכפר יונה, שם חנתה אותה עת עגלה נגררת בבעלותו של אשרף גבארה (להלן: עגלה מס' 3). הנאשמים ירדו מהרכב, חיברו אליו את העגלה ועזבו את המקום כשהם נוטלים את העגלה בצוואתא עם שריף. בשעה 5:04 חצתה החבורה את מחסום חוצה שומרון בכיוון האזור. בגין אישום זה הורשעו הנאשמים בעבירות גניבת רכב בצוואתא, לפי סעיפים 413ב ו-29א (א) לחוק העונשין; כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

2. מר אסף לוזון, נציג ועד העמותה, העיד באשר לפעילות העמותה בכלל, ובאשר להפעלת עגלה מס' 2 בפרט. המדובר בעמותה ללא מטרות רווח המסייעת למשפחות מעוטות יכולת ולנוער בסיכון בכפר יונה. לדבריו, בעגלה הועסקו בני נוער בסיכון ואמהות חד-הוריות, חלקן חולות סופניות, מתוך ניסיון לסייע בידיהם להשתלב בקהילה. העגלה הוקמה לאחר מאמצים שנמשכו קרוב לשלוש שנים, בעיקר על בסיס תרומות, והיא הכילה ציוד רב אותו העריך בשווי

כ-96,000 ₪ (כולל העגלה עצמה). מר לוזון העיד כי בזכות העגלה התאפשר להאכיל בכל בוקר ילדים ממשפחות מעוטות יכולת. הכנסות העגלה מימנו את משכורות העובדים, וסייעו בתשלום הסעת חלק מהעובדות החולות במוניות לטיפולים בבתי חולים, סיוע בלימודים ושיעורים פרטיים לבני נוער בסיכון, וסיוע במימון עשרות סלי מזון למשפחות נזקקות מדי שבוע. מאז הגניבה ובשל הפגיעה הכלכלית, לא עלה בידי העמותה לשחזר את המיזם, בפרט שהעגלה ותכולתה לא בוטחו בביטוח מפני גניבה. בחקירתו הנגדית על ידי ב"כ הנאשמים טען כי ברשותו מסמכים להוכחת שווי הנזק, אך מאחר שאלו לא הומצאו בשלב החקירה, לא היוו חלק מחומרי החקירה, ולא היו בידיו של העד במהלך עדותו בבית המשפט, לא התרתי למאשימה להמציאם בדיעבד.

3. ב"כ המאשימה סקרה את מעשי העבירה, וביקשה לקבוע מתחמי עונש נפרדים לכל אחד מהאישומים, בהינתן שמדובר באירועים שבוצעו במועדים שונים במהלך כחודשיים ימים, בנפגעי עבירה שונים ובנסיבות ביצוע שונות. היא ביקשה לשקול לחומרה את התכנון המוקדם, החבירה בצוותא, ההצטיידות בכלי פריצה והיקפי הגניבה בכל אחד מהאירועים. גניבת עגלות נגררות הוכרה כגניבת כלי רכב. אמנם, אין חולק על כך שעגלה איננה מסוגלת לנסוע באופן עצמאי, ובד"כ ערכה הכלכלי נמוך משל מכונית. מנגד, עגלות משמשות פעמים רבות לצורכי פרנסה, וגניבתן פוגעת במישרין ביכולת ההשתכרות של בעליהן. עוד ביקשה לקחת בחשבון את קלות גניבתן של עגלות, את הקושי במניעת ביצוע מעשי העבירה, ואת הקשיים באיתורן לאחר מעשה. כן ביקשה לקחת בחשבון את העובדה שעגלות לרוב אינן מבוטחות, משמע מלוא הנזק נופל על כתפי נפגעי העבירה. באשר לאישום הראשון ביקשה לקבוע מתחם בין 15-30 חודשי מאסר. באישום זה מעורבים הנאשמים הן בפריצה למחסן והן בגניבת עגלה. הם נתפסו בכף והרכוש הגנוב הושב לבעליו. באשר לאישום מס' 3 ביקשה לקבוע מתחם בין 12-24 חודשי מאסר לנאשמים 1 ו-3, ופחות מכך לנאשם 2 שהורשע בסיוע. היא הפנתה לעדותו של נציג העמותה מר לוזון, וביקשה ללמוד על הנזק המשמעותי שהסבו הנאשמים במעשיהם, אשר "גנבו עסק". בגין אישום מס' 6 ביקשה לקבוע מתחם עונש בין 8-18 חודשי מאסר בפועל. להמחשת מדיניות הענישה הפנתה ב"כ המאשימה הפנתה לשני פסקי דין של ערכאת הערעור (יפורטו בהמשך).

בגזירת העונש בתוך המתחם ביקשה לשקול לזכות הנאשמים את הודייתם בכתב אישום מתוקן לאחר שהחלו להישמע ראיות, כמו גם קושי ראיתי מסוים שהוביל לתיקון כתב האישום לקולה. הנאשם 1 ללא הרשעות קודמות. לחובת הנאשם 2 הרשעה משותפת עם הנאשם 3 בעבירות כניסה לישראל שלא כחוק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בגינה הם צפויים להפעלת מאסר על-תנאי חב הפעלה בן חודשיים. לנאשם 3 שתי הרשעות נוספות בעבירות כניסה לישראל שלא כחוק. ב"כ המאשימה טענה כי עברם הפלילי של הנאשמים 2 ו-3 איננו מצדיק להבחין בינם לבין הנאשם 1. סופו של דיון עתרה לגזור על הנאשמים 1 ו-3 עונש מאסר בפועל למשך 30 חודשים, ועל הנאשם 2 מאסר בפועל למשך 25 חודשים. כן ביקשה לגזור על כל אחד מהנאשמים מאסר על-תנאי, קנס מרתיע ופיצוי הולם למתלוננים.

4. ב"כ הנאשמים ביקשו לקבוע מתחם עונש משותף לאישומים כולם, כשכל אחד מהם הפנה לניואנסים שונים. מפאת הדמיון בחלק מן הטיעונים, יובאו אלו בתמצית המתבקשת, תוך שיובהר כי נתתי דעתי לכל פרט ולכל טענה. באשר לאופי העבירה של גניבת עגלות, טענו כי זו דומה במהותה לגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, יותר מאשר לגניבת רכב, כמובן מבלי להתעלם מכך שזו העבירה שהוכרה בפסיקה, וכי הנאשמים הורשעו במיוחס להם על בסיס הודייתם. כך, העבירה פשוטה, איננה מצריכה שימוש בכלים מתוחכמים, הכנה מיוחדת או חלוקת תפקידים בין המעורבים. כמו כן, העגלות עצמן אינן בעלות כושר נסיעה עצמי, ולכן מידת החיוניות שלהן לבעליהן נופלת מזו של כלי רכב מונעים. ב"כ הנאשמים הפנו לרע"פ 5771/16 ראיד עיאס נ' מדינת ישראל (26.7.16, להלן: ענין עיאס), ממנו

ביקשו ללמוד את מדיניות הענישה בעבירות אלו.

אשר לאישום מס' 1: התפרצות פשוטה למחסן, ללא גרימת נזק, גניבת רכוש בשווי לא גבוה, אשר ממילא הושב לבעליו. בהתאם, גם גניבת עגלה מס' 1 הייתה כרוכה אך בחיתוך מנעול, שווה לא צוין, וזו הושבה לבעליה. אישומים מס' 3 ו-6: טענותיו של נציג העמותה באשר לשווה של עגלה מס' 2 על תכולתה לא הוכח בראיות. העובדה שזו לא בוטחה כמו כל עסק אחר אינה צריכה לפעול לחובתם של הנאשמים. מכאן, אין מקום להבחין בין חומרתן של עבירות הגניבה באישומים אלו. ב"כ הנאשמים ביקשו לקבוע מתחם ענישה כולל בין מאסר על-תנאי עד 5 חודשי מאסר בפועל ברף התחתון, לבין 12 עד 15 חודשי מאסר בפועל ברף העליון. בהקשר למתחם הדגיש ב"כ הנאשם 2 את חלקו השונה של מרשו באישום מס' 3. לאור עתירתה העונשית של המאשימה, ביקש לקבוע בעניינו של הנאשם 2 מתחם נמוך ב-5 חודשים מהמתחם הכולל שייקבע בעניינם של הנאשמים האחרים.

בקביעת הנסיבות שאין קשורות בקביעת המתחם עמדו ב"כ הנאשמים על הודייתם של הנאשמים במיוחד להם בכתב אישום שתוקן לקולה באופן משמעותי, וכפועל יוצא מכך, על חיסכון בזמן שיפוטי ניכר, ובצורך בהעדתם של עדים רבים. כן ציינו כי הנאשמים תושבי האזור, נעדרי יכולת כלכלית כלשהי, עתידים לרצות את מאסרם מבלי לקבל ביקורים מבני משפחותיהם, ולא יוכלו להסתייע בהם לתשלום רכיבי ענישה כספיים. ב"כ הנאשם 1 הפנה לכך שמרשו נעדר הרשעות קודמות כלשהן, ללא מאסר על-תנאי שיש להפעיל, ומכאן יש לגזור את עונשו במתינות ביחס לנאשמים האחרים. כן ציין כי מדובר במי שמתגורר עם אשתו וילדיו בירדן, ומגיע לאזור כדי לבקר בני משפחה. הוא עבר לפני מספר שנים ניתוח כריתת טחול וכליה וזקוק להשגחה רפואית. ב"כ הנאשם 2 ביקש לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם שייקבע, זאת משלחובתו הרשעה יחידה, ואף היא לא בעבירת רכוש. כן ציין כי מדובר במי שמטופל במשפחה גרעינית גדולה. ב"כ הנאשם 3 הגיש מסמך ממנו עולה, לטענתו, כי אביו של מרשו סובל ממגוון מחלות ונדרש במלווה (ענ'1). הנאשם נשוי, אב לארבעה קטנים שהגדול בהם כבן שמונה, מפרנס יחיד לרעייתו, ילדיו והוריו, אשר איבד את מקום עבודתו בעקבות מעצרו. כמו כן, סובל הנאשם ממום בשל פגיעה באצבעותיו. ב"כ הנאשמים ביקשו להסתפק במאסר בפועל שמשכו כתקופת מעצרם של הנאשמים, ולהימנע מגזירת מרכיבים כספיים מוחשיים. הנאשמים ביקשו את רחמיו של בית המשפט.

דין

קביעת מתחמי הענישה

5. הנאשמים פעלו בצוותא ומתוך תכנון מוקדם במטרה לגנוב עגלות נגררות ולהעבירן לשטחי הרשות הפלסטינית. זו הייתה מטרתם המובהקת בכניסתם לישראל, והם פעלו כדי ליישמה בתיאום ובשיתוף עם תושב הארץ (שריף). במחלוקת שנפלה בין הצדדים, באשר לשאלה האם לקבוע מתחם עונש כולל, שמא מספר מתחמים נפרדים, דעתי כדעת המאשימה. אמנם, ניתן להצביע על קו מקשר בין האירועים, אשר בוצעו על בסיס חבירה להשגת מטרה משותפת, ובהתאם אופן ביצוע העבירות דומה ומשותף לאישומים כולם. מנגד, עסקינן בעבירות ברמת חומרה שונה, אשר בוצעו במועדים נפרדים, כלפי קורבנות שונים. ראו דעת הרוב בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014). כן ראו ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאל (3.9.2015); עפ"ג (מרכז-לוד) 9393-10-21 (29.10.2014).

טבאחי נ' מדינת ישראל (2.1.22, לא פורסם); עפ"ג (מרכז-לוד) 22587-03-22 עוידה נ' מדינת ישראל (18.12.22, לא פורסם).

6. גניבת עגלות נגררות הוכרה בפסיקה כגניבת רכב, ובהתאם הודו הנאשמים והורשעו בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן. בצד זאת, ברי כי אין אירוע הזהה למשנהו, ובבואו של בית המשפט לקבוע את מתחם העונש עליו לשקול את הנתונים הייחודיים למעשי העבירה שלפניו. כך, אין דינה של גניבת מכונית כדינה של גניבת משאית או כגניבת אופנוע, וכיוצ"ב. הפרמטרים רבים: סוג הרכב, שוויו, הנזק בפועל ובכוח, מורכבות ביצוע העבירה, תכנון מוקדם, הסתייעות בשותפים, שימוש בכלי פריצה, ועוד.

שיקולים לחומרה: תכנון מוקדם; ריבוי שותפים; כניסה לישראל בניגוד לחוק (עבירה בפני עצמה) למטרת ביצוע העבירה העיקרית; הסתייעות בכלי רכב ממונע לגרירת העגלה (אותה לא ניתן להסיע בכוחות עצמה); בשונה מכלי רכב ממונעים, עגלה אינה מכילה מתקן איתור, משמע קשה מאוד למוצאה ולהשיבה; הבדל נוסף - עגלות אינן מבוטחות לרוב בביטוח מקיף, ומכאן שהנזק מגיבתן נופל במלואו על כתפי בעליהן (למצער עגלה מס' 2).

שיקולים לקולה: בדרך כלל, שוויה הכספי של עגלה נגררת נמוך במידה ניכרת משל כלי רכב ממונע, ובהתאמה היקף הנזק שגניבתה מסבה לנפגעי העבירה. בצד זאת, כפי שניתן לראות מההבדלים בין האישומים, עגלה מס' 2 הכילה ציוד רב ערך ושימשה כעסק למטרת תרומה חברתית לקהילה, ומוכן שנתונים אלו רלוונטיים בקביעת המתחמים; עגלה נגררת איננה בעלת כושר נסיעה עצמי, משמע איננה משמשת את בעליה לצורך התניידות, וגם מטעם זה הנזק מגניבתה פחות מזה של גניבת רכב ממונע; גניבת עגלה מצריכה אמנם שימוש בכלי רכב נוסף לגרירתה, אך מנגד איננה מורכבת, וניתנת לביצוע באמצעים פשוטים ביותר. כך גם בענינו. באישום מס' 1 דובר על חיתוך מנעול ובהמשך חיבור העגלה לרכב בו הגיעו, ובאישומים האחרים דובר אך על חיבור העגלה לרכב. לעומת זאת, גניבת רכב ממונע דורשת פעמים רבות שימוש בכלי פריצה ייעודיים ומתוחכמים דוגמת מחשב רכב.

חלק לא מבוטל מטיעוני הצדדים הוקדש לשאלת שוויה של עגלה מס' 2. מבלי להרחיב אומר כי מן העבר האחד, מקובלת עליי טענת ההגנה לפיה שווי התכולה לא ננקב בכתב האישום המתוקן, וכי חומרי החקירה לא כללו אסמכתאות לכך. מן העבר האחר, בכתב האישום המתוקן (קרי, עובדות מוסכמות) צוין מפורשות כי המדובר בעגלה ששימשה כעגלת אוכל של העמותה, ופורטה תכולתה. מכאן, המאשימה רשאית הייתה להביא לעדות את חבר ועד העמותה כנציג נפגעי העבירה, כפי שאכן נעשה. מצאתי את עדותו של מר לוזון כמהימנה. הוא תיאר את פעילותה הברוכה של העמותה, אשר חבריה פועלים בהתנדבות, את המאמצים והמשאבים הרבים שהושקעו בהקמתה של העגלה, את התועלת והרווחה שזו סיפקה לרבים בכפר יונה, ואת הנזק המשמעותי שנגרם כתוצאה מגניבתה, נזק ממנו לא עלה בידי העמותה להתאושש עד היום. הנזק שגרמו הנאשמים במעשיהם רובץ לפתחם, וברי כי לא יזכו להקלה כתוצאה מכך שהעגלה לא הייתה מבוטחת כנגד נזק לרכוש. באשר לשתי העגלות האחרות (1 ו-3) לא צוינו שווין או תכולתן, ולכן נצא מנקודת הנחה כי מדובר בעגלות נגררות פשוטות, ששווין נופל במידה ניכרת מזה של מכונית ממוצעת. אשר לפריצה למחסן, הפעילות משותפת לנאשמים כולם ולשריף שהביאם למקום, ולכן השיקולים לחומרה עליהם עמדתי לעיל רלוונטיים גם כאן. שווי הנזק ננקב מפורשות, כ-10,000 ₪. לא נטען כי הפריצה מתוחכמת, ואין טענה לנזק שנגרם למבנה.

7. נבחן עתה את מדיניות הענישה:

(-) ענין עיאס (הוגש כאמור ע"י ההגנה). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בשלוש עבירות של גניבת רכב, ניסיון לגניבת רכב, החזקת נכס החשוד כגנוב ושיבוש מהלכי משפט. הוא גנב שלושה נגררים (באירועים נפרדים) והוציאם אל מחוץ לשטחי המדינה, וניסה ללא הצלחה לגנוב נגרר רביעי. בהזדמנות אחרת עוכב הנאשם כשהוא מוביל נגרר חשוד כגנוב, ובהמשך שיבש את חקירתו במשטרה. בית משפט השלום קבע מתחמי עונש נפרדים למרבית האישומים. באשר לגניבת הנגררים נקבעו מתחמים נפרדים בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר בפועל. הנגרר שנגנב וניסיון הגניבה - בין 6-12 חודשי מאסר. החזקת נכס חשוד כגנוב - בין מאסר על-תנאי לבין 6 חודשי מאסר. המבקש נדון לשנת מאסר בפועל, מאסר על-תנאי, קנס בסך 3,000 ₪ ופיצוי בסך 5,000 ₪ לכל אחד מבעלי הנגררים שנגנבו. ערעור על חומרת העונש נדחה, וכך גם הבקשה לרשות ערעור.

(-) עפ"ג (ב"ש) 1203-07-21 מדינת ישראל נ' אלהוזייל (21.10.21, הוגש ע"י המאשימה). המשיב הורשע בהתאם להודאתו בקשירת קשר לפשע, סיוע לגניבת רכב ופריצה לבנין שאינו דירה או בית תפילה. הוא הגיע עם אחרים לרחוב בחולון, שם גנבו האחרים עגלה נגררת שהייתה קשורה בשרשראות ורתמו אותה לרכב בו הגיעו, והמשיב סייע להם בכך שהשגיח במהלך ביצוע המעשה. בהמשך התפרצו הארבעה לבית עסק בעודם אוחזים בלום, פטיש ופנסים. בית משפט השלום קבע מתחם עונש משותף לעבירות בין 6-12 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המשיב 6 חודשי מאסר, עליהם הפעיל בחפיפה חלקית מאסר על-תנאי בן 6 חודשים, כך שסה"כ נדון המשיב ל-9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ועונשים נלווים. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, ותוך מתן משקל לכלל לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את העונש, גזר על המשיב שנת מאסר בפועל, בצירוף המאסר על-תנאי במצטבר, כך שהמשיב נדון ל-18 חודשי מאסר בפועל.

(-) עפ"ג (י"ם) 504-09-16 אברהם לב נ' מדינת ישראל (3.1.17, הוגש ע"י המאשימה). המערער הורשע בהתאם להודאתו בעבירה של גניבת רכב - נגרר, לאחר שהתקשר עם שני נהגים שהתבקשו לבצע עבורו את המשימה, והשני אכן ביצעה בתמורה לסך של 700 ₪. בית משפט השלום קבע מתחם עונש בין 8-30 חודשי מאסר בפועל, וגזר את עונשו של המערער ל-9 חודשי מאסר בפועל ומאסרים על-תנאי. ערעורו נדחה.

(-) עפ"ג (י"ם) 5045-04-16 אנוור לאפי נ' מדינת ישראל (11.12.16). המערער הורשע בהתאם להודאתו בגניבת רכב. הוא גנב באמצעות משאית נגרר המשמש להובלת ציוד כבד. הנגרר הוחזר לבעליו לאחר שהלה שילם בעבורו סכום של 35,000 ₪. בית משפט השלום קבע מתחם עונש בין 10-36 חודשי מאסר, וגזר על המערער שנת מאסר בפועל, מאסרים על-תנאי ופיצוי למתלון בסך 35,000 ₪. ערעורו נדחה.

8. לאחר שנתתי דעתי לשיקולים עליהם עמדתי לעיל ולמדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי לקבוע את מתחמי העונש כמפורט להלן: אישום מס' 1 - בין 12-24 חודשי מאסר בפועל; אישום מס' 3 - בין 10-20 חודשי מאסר בפועל לנאשמים 1 ו-3. מתחם העונש לנאשם 2 אשר הורשע כמסייע באישום זה, בין 6-14 חודשי מאסר בפועל; אישום מס' 6 - בין 6-12 חודשי מאסר בפועל.

9. לזכותם של הנאשמים כולם: הודייתם במיוחס להם ונטלת אחריות על מעשיהם, גם אם זו באה לאחר שהחלו להישמע הוכחות. כתב האישום המקורי כלל אישומים נוספים שנמחקו בכתב האישום המתוקן, וכעשרים עדים, וניכר כי בהודייתם אשר באה, בין השאר, על רקע קושי ראיתי מסוים, חסכו הנאשמים זמן שיפוטי לא מבוטל. הנאשם 1 בן 42, ללא הרשעות קודמות. הנאשם 2 צעיר בן 26, לחובתו הרשעה יחידה בעבירות כניסה לישראל שלא כחוק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו (בצוותא עם הנאשם 3), בגינה הוא צפוי להפעלת מאסר על-תנאי בן חודשיים. משמע, אין לחובתו של הנאשם 2 הרשעות קודמות בעבירות רכוש, ומעולם לא ריצה מאסר, אך הוא ביצע את מעשיו זמן קצר לאחר הרשעתו, שלא נתנה בו אותותיה ולא הרתיעה אותו מלשוב ולהיכנס לישראל שלא כדין, וזו הפעם למטרת ביצוע של עבירות רכוש במספר אירועים. הנאשם 3 בן 31. לחובתו הרשעתו המשותפת עם הנאשם 2 בגינה הוא צפוי להפעלת מאסר על-תנאי בן חודשיים, וכן שתי הרשעות קודמות בעבירות כניסה לישראל שלא כדין. עונשים שנגזרו עליו עד כה לא מנעו ממנו להמשיך בדרכו העבריינית ולהסלימה. כן נתתי דעתי לטענות ב"כ הנאשמים באשר לנסיבות האישיות והמשפחתיות של כל אחד מהנאשמים, ולהשפעת העונשים עליהם ועל בני משפחותיהם.

בשקלול הנתונים כולם מצאתי לגזור את עונשו של הנאשם 1 הנעדר הרשעות קודמות בקרבה לתחתיתם של המתחמים, את עונשו של הנאשם 2 מעט מעל התחתית, ואת עונשו של הנאשם 3 שעברו המכביד ביותר מעט יותר מכך. לא נשכח, כמובן, שהנאשם 2 הורשע בסיוע בלבד באישום מס' 3. בהיעדר נימוק מיוחד לקולה, החלטתי להפעיל את המאסרים על-תנאי במצטבר. אשר לרכיבים כלכליים, ברי כי בעבירות שמטרתן בצע כסף, יש לחייב את הנאשמים בקנס כספי, וזאת גם בהתחשב בנסיבותיהם האישיות ובכך שהם עתידים לרצות לראשונה בחייהם עונש מאסר ממושך מאחורי סורג ובריח (הנאשם 3 ריצה עונשי מאסר קצרים). כן יחויבו בפיצוי לנפגעי העבירה.

10. אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם מס' 1:

א. 21 חודשי מאסר בפועל אשר ימנו מיום מעצרו - 23.6.22.

ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת רכוש מסוג פשע.

3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת רכוש מסוג עוון, למעט החזקת נכס חשוד כגנוב.

ג. פיצויים בסך 500 ₪ לכל אחד משני נפגעי העבירה באישום מס' 1. פיצויים בסך 12,000 ₪ לעמותה באישום מס' 3. פיצויים בסך 3,000 ₪ לנפגע העבירה באישום מס' 6. סה"כ ישלם הנאשם פיצויים בסך 16,000 ₪. הפיצויים ישולמו ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.2.23 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת

הפיצויים לפירעון מידי.

ד. קנס בסך 5,000 ₪ או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.6.23 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מידי.

ה. כל סכום שיופקד על ידי הנאשם יזקף ראשית לטובת הפיצויים.

נאשם מס' 2:

א. 17 חודשי מאסר בפועל.

אני מורה על הפעלת 2 חודשי מאסר מותנה (ת"פ 43385-04-22, גזר דין מיום 25.4.22), זאת במצטבר.

סך הכל ירצה עונש מאסר בפועל בן 19 חודשים אשר ימנה מיום מעצרו - 23.6.22.

ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת רכוש מסוג פשע.

3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת רכוש מסוג עוון, למעט החזקת נכס חשוד כגנוב.

ג. פיצויים בסך 500 ₪ לכל אחד משני נפגעי העבירה באישום מס' 1. פיצויים בסך 6,000 ₪ לעמותה באישום מס' 3. פיצויים בסך 3,000 ₪ לנפגע העבירה באישום מס' 6. סה"כ ישלם הנאשם פיצויים בסך 10,000 ₪. הפיצויים ישולמו ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.2.23 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מידי.

ד. קנס בסך 3,500 ₪ או 21 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.6.23 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מידי.

ה. כל סכום שיופקד על ידי הנאשם יזקף ראשית לטובת הפיצויים.

נאשם מס' 3:

א. 23 חודשי מאסר בפועל.

אני מורה על הפעלת 2 חודשי מאסר מותנה (ת"פ 43385-04-22, גזר דין מיום 25.4.22),

זאת במצטבר.

סך הכל ירצה עונש מאסר בפועל בן 25 חודשים אשר ימנה מיום מעצרו - 23.6.22.

ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת רכוש מסוג פשע.

3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת רכוש מסוג עוון, למעט החזקת נכס חשוד כגנוב.

ג. פיצויים בסך 500 ₪ לכל אחד משני נפגעי העבירה באישום מס' 1. פיצויים בסך 12,000 ₪ לעמותה באישום מס' 3. פיצויים בסך 3,000 ₪ לנפגע העבירה באישום מס' 6. סה"כ ישלם הנאשם פיצויים בסך 16,000 ₪. הפיצויים ישולמו ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.2.23 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מיד.

ד. קנס בסך 5,000 ₪ או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.6.23 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיד.

ה. כל סכום שיופקד על ידי הנאשם יזקף ראשית לטובת הפיצויים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י' טבת תשפ"ג, 03 ינואר 2023, במעמד הצדדים.

המאשימה תעדין את המזכירות בפרטי נפגעי העבירה.